

Cerkvene zadeve.

Prihod in vmeščenje čast. gosp. župnika Karba v Zrečah.

V petek, dne 15. julija okoli ene popoldne so nam pripeljali veleč. gosp. Karol Gajšek, dekan na Dobrni, svojega mnogoletnega kapelana, čast. gosp. Matija Karba, katerega so nam naš premil. knez in škof Mihael odločili za novega gospoda župnika. Šolska mladina pod vodstvom svojih skrbnih odgojiteljev in mnogo oveseljenih faranov pričakovalo je častitega duhovnega očeta pri krasnem slavoloku v Spodnjih Zrečah. Tam so naš čast. gospod kapelan in petmesečni provizor č. g. Vinko Čepin pozdravili novega gosp. župnika. Tje so prihiteli naš občinski predstojnik g. Rušnik, cerkvena ključarja gosp. P. Dobnik in Fr. Vedečnik v imenu vse fare prav spodobno počastit trinajstega Zrečnega župnika, ki so bili nad tem pristranim našim vsprejemom očitno iznenadeni. Lep spreved, z domačo godbo na čelu, pomikal se je od slavoloka po drevoredu tje v praznično ovenčano farno cerkev. Tu so se opravile kratke večernice v počesčenje farnega priprošnjika sv. Tilna.

V nedeljo, dne 17. julija pripeljali so se naš, tudi se novi dekan, veleč. gosp. Jernej Voh iz Konjic, da sami vmestijo po cerkvenih običajih našega gosp. župnika. K tej redki slovesnosti zbrali so se žal, da le nekateri sosednji gospodje duhovniki, ker drugi so bili zadržani po »lepih nedeljah«, ki se vsako leto ravno toto nedeljo obhajajo pri treh sosednjih farah. Prijetno iznenadili so nas pa s svojo ljubeznjivo navzočnostjo vojaški kapelan, gosp. Marzidovšek iz Laške Gorice. Vhod iz župnišča v farno cerkev zaljšale so nedolžne družice. Tam so po dovršenih latinskih molitvah stopili na leco č. gosp. dekan Konjiški ter so nam v domači besedi povedali, kdo da so naš novi gospod župnik in katera da bo njihova služba med nami. Iz tega kratkega govora smo se do dobrega prepričali, da so premil. knez in škof hoteli nam izkazati res posebno svojo naklonjenost, ker so nam poslali tega gotovo odličnega gospoda za novega župnika. Po pridigi so peli naš novi gospod župnik slovesno sv. mašo, pri katerej sta jim stregla Vitanjski in Loški gosp. župnik in pa Konjiški gospod vikarij. Ko se je odpela zahvalna pesem, spremljali smo novega gospoda župnika v slovesnem obhodu nazaj na njihov novi dom, kjer smo jim pri njihovi gostoljubni mizi voščili ljubega zdravja in vseh nebeskih blagrov, da bi zamogli Zrečko župnijo najbolj srečno vladati dolgo vrsto let! (Dodatek uredništva: Naš list ima malo prijateljev, ki bi ga bili tako pridno zalagali s tečno duševno hrano, kakor ravno ta novi gosp. župnik Karba. Ko jim dnes uredništvo po dolžnosti častita, še za prihodnje priporoča svoj list njihovemu marljivemu peresu!)
P. N.

Mili darovi za družbo vednega česčenja:

Dobova 19 fl., Razbor 17 fl., Ptuj 6 fl. 60 kr., Gotovlje 7 fl. 50 kr., Gornji grad 2 fl., Solčava 11 fl. 70 kr., Cirkovce 15 fl. 95 kr., Sv. Peter pod Sv. Gorami 5 fl., Buče 2 fl. 75 kr., Jarenina 40 fl., Žitale 10 fl., cerkev Sv. Alojzija 3 fl., Karl Rop 1 fl., Urša Kostanjšek 1 fl.

Gospodarske stvari.

Kako rediti žrebeta s kravjim mlekom?

Nesreča nikdar ne praznuje. Tega je najbolje prepričan živinorejec. Pogosto se toraj pripeti, da kobila,

ki je skotila, oboli ali ne pusti žrebetu sesati, ali pa celo pogine. Kaj je v tem slučaju storiti konjerejcu? Kako vzrediti žrebe, s čim je krmiti, ko nima matrne hrane? S kravjim mlekom. Vendar pa se kravje mleko precej razlikuje od kobilinega. Kravje mleko ima manj maščobe in sladkorja, pa več žmitka ali mohota, to je onega, iz česar obstoji sir. Potrebno je toraj kravje mleko, kolikor mogoče, enako storiti kobilinemu, kar se zgodi s tem, da se mu pridene deseti del vrhnja ali smetane in sladkorja. Litru mleka treba je primešati en dekagram vrhnja in ravno toliko sladkorja. Boljše je mleko mlade krave, katera je še pred kratkim telila, ker je bolj masno. Zraven je treba priliti četrti del vode, k litru mleka toraj četrt litra vode, da se ne napravi tako hitro sir. Ako pa se ne prilije vode, tedaj se žrebetu v želodcu mleko vsede, da je težko prebavi ter dobi drisko.

Ravno tako je ravnati s kravjim mlekom, katero se daje žrebetom kot zdravilo pri vratnih boleznih, influenci, katero tudi konji dobivajo itd.

Teden dni staro žrebe potrebuje na dan dva litra kravjega mleka. Dobro je mleko toliko segreti, da ima kakih 25 stopinj toplote, ter je žrebetu podati v štirih obrokih.

Zelo koristno je, ako se pri krmljenji žrebeta poslužuješ sesalne steklenice s kavčukovo cevjo. Korist pa obstoji v tem, da žrebeta mleko po malem po cevi sesajo ter je lažje prebavijo. S časom daje se žrebetom več mleka. Ko so tri tedne stara, primešuje je mleku nekoliko popa. Pop mora biti napravljen iz ovsene ali pa ječmene moke ter dobro kuhan. Nikdar pa naj konjerejec žrebetom take starosti v mleku ne primešuje nekuhane moke. Slinivke takih žrebet se so preslabo razvite, da bi mogle dati dovolj sline za prebavljanje močnih cmokov. V dveh do treh mesecih se pa slinivke že toliko okrepeajo, in zobje žrebetu toliko vzrastejo, da zamore namočen kruh snesti (žreti). Pozneje se zamore krepkemu žrebetu podajati že tudi semlertje debelo mleta ovsena moka.

Kaj pa je krivo, da nekatere močne kobile kotijo slaba žrebeta? Vzrok temu je, da morajo nefatere kobile, posebno zadnji čas, ko so breje, preveč delati, druge vedno v hlevu stojijo. Oboje je kobili in žrebetu škodljivo. Breje kobile naj vsak dan kaj lahkega delajo. Če pa ni takega dela, pa jih moraš pustiti vsak dan nekoliko ur na sveži zrak, da se sprehodijo.

Blatna krma.

Večkrat se izgodi, da se udere ploha prav v času, ko je čas kositi ali že celo, ko je pokošeno. Letos se je prav mnogim kmetovalcem prigodilo, da so spravili domov ali blatno seno ali vsaj ne popolnem suho. Oboje je nezdravo in mora se prav previdno z njim ravnati predno ga položimo živini.

Na takem senu, ki se spravi v mokrem, ni le blato, temveč naredijo se na njem tudi neke škodljive gljivice. Če se torej tako seno polaga živini, zbolí prav pogosto in posebno rad se je loti vranični prisad pa tudi druge bolezni, več ali manj nevarne, niso redke.

Ako mora torej gospodar polagati oblačeno seno, naj gleda, da odstrani, kolikor mu je mogoče, nevarnost od živine. Če je seno le blatno, naj ga dobro pretrese na vilah, da odleti prah z njega. Če pa kaže že vonj sena, da se je močno skvarilo, tedaj se naj vse tisto odloči, ki je jako skvarjeno, drugo pa se naj spravi na sonce in dobro premeša, potem pa premlati s cepovi, da se odpravi prah in gljivice iz sena. Ako pa to ni mogoče, naj se seno zreže in potem z vrelo vodo popari. Poleg tega pa se naj daje živini vselej čista voda, če ne dobi le-te, zbolí ti živina se tem preje. Vrhu tega

pa glej v takem času še bolj na živino in brž, ko vidiš, da se drži klaverno, poskrbi ji boljše krme ali če je mogoče, pokličí živinozdravnika. Ta bode lažje izpoznal, kaj je živini in tudi krmo ti lahko pregleda, če je dovolje zdrava. Pri takem krmljenji pomaga tudi veliko živinska sol ter prepreči bolezní živine.

Sejmovi. Dne 5. avgusta pri Sv. Janži nad Arvežem, v Loki in na Ptuji. Dne 6. avgusta pri Mariji Snežni in Novi cerkvi za Ptujem. Dne 10. avgusta v Celji, v Lučanah, pri Sv. Lovrenci na Dravskem polji in na Kor. železnici v ter Slov. Gradci. Dne 12. avgusta v Veržejah in pri Sv. Juriji v slov. gor.

Dopisi.

Iz Solčave. (Slovo in zahvala). Z žalostnim srcem naznanjamo, da so nas junija t. l. zapustili v obče priljubljeni č. g. Franc Zdošek; izvolili so si namreč drugo faro, St. Jurij pod Tabrom. Bili so nekaj nad 10 let v tej silno težavnej fari opravljali težke dolžnosti kot župnik z veseljem, natančno in vestno. Bili so vneti dušni pastir, ne samo v cerkvi, temuč tudi zunaj cerkve. Prizadevali so si vsestransko, da bi olepšali hišo božjo. Tako so dali farno cerkev slikati fresko, ki je zares kiné celej fari, da jej blizu ni enake, pozidali so na novo podružnico sv. Duha, zelo lično cerkvico, katera ima zvon, ki tehta 24 starih stotov; pripravili so tri lepa nova bandera, oskrbeli cerkveno opravilo in nazadnje so tudi naročili v Ljubljani lepo novo gotično monstranco, h koji so iz lastnega žepa veliko darovali. Pa ne samo za cerkveno poslopje, tudi za vsa druga so lepo skrbeli ter zapustili vse v najboljšem stanu. G. Zdošek so znali z ljudmi tako prijazno in lepo ravnati, da so si sreča vseh pridobili. Toraj preč. g. župnik, ne vzemite nam za zlo, da Vas zahvalimo za trud, katerega ste imeli z našo faro, kakor tudi za lepe nauke, katere ste nam na sreča polagali. Preč. g. župnik, ohranite nas v blagem spominu, priporočamo se Vam v gorčo molitev, kar bomo tudi mi storili do konca našega življenja, po smrti pa bi se videli tam v nebesih, kjer ni več solz, temuč vedno veselje. Solčavani.

Iz Jarenine. Veliko duhovno veselje je bilo za župljane Jareninske dne 29. junija t. l. zaradi Alojzijeve podobe, katero so nam oskrbeli za vse dobro vneti, posebno pa za lepoto in snažnost hiše božje naš visokočastiti gosp. dekan. Podoba je pravo mojstersko delo gg. Fellingner-Hasslinger na Dunaji in stane s stroški vred 170 glid. 65 kr., ter je postavljena v spomin lanske tristoletnice sv. Alojzija. Blagoslovili so nam jo preč. g. Jakob Bobinc, stolni župnik Mariborski. Genljivo so zapela dekleta, ko se je podoba prinesla iz župnišča ter nesla v slovesni procesiji v cerkev k blagoslovljenju. Po blagoslovljenju podobe so pa veleč. g. Janez Vreže, korvikarij Mariborski, obilni množici prav lepo razložili nedolžno in zatajevalno življenje sv. Alojzija. Bodí še omenjeno, da so Jareninski mladeniči naredili poseben vtis na navzoče »s snežno-belo lilijo«, ki jo je vsak imel na svojih prsih in ki pomeni nedolžnost. O da bi mladenčiči in mladenke posnemali angeljsko čednost sv. Alojzija!

Iz Celjske okolice. (Osobne vesti.) Gotovo so Vam, dragi bralci, še v živem spominu dopisi iz lepe Celjske okolice, v katerih se je opisovalo gospodarstvo Celjskih nemčurjev v naši občini. Znan Vam je gotovo tudi Stibenegg, kateri je bil glava tega sicer le malo let trajajočega gospodarstva, ali bode ostalo občanom gotovo še mnogo let v spominu. S pomočjo Celjskih

nemčurjev posrečilo se mu je namreč priti v občinski odbor Celjske okolice, kjer je postal prav za prav župan in zraven tega še načelnik krajnega šolskega sveta. To so bili za okoličane hudi časi! Ni ga bilo gospoda v Celjski okolici čez-nj. S pomočjo Antona Mravlak-a, kateri mu je bil samo po imenu župan, vladal je v občini, kakor paša in kaznoval te, kateri niso hoteli trobiti v njegov nemčurski rog. Kot načelnik krajnega šolskega sveta postal je tudi oskrbnik občinske hiše v mestu, kjer je bila in je še sedaj slovenska šola. Da mu je bodla ta narodna šola in njeni vrli učitelji v oči ter mu bila trn v peti, je lahko razumljivo. Pregnal je iz nje mirne stanovalce, celo nadučitelja ter se naselil sam va-njo in pripeljal seboj svoje pristaše; prejšnji stanovalci plačevali so najemnino redno; Stibenegg in njegov tovariš Ferk pa sta ostala najemnino tako dolžna, da jih je morala občina tožiti in še sedaj ni ves ta dolg poravnán. Premalo prostora bi bilo v tem listu, ako bi hotel popisati, kako je delal Stibenegg kot občinski odbornik in načelnik krajnega šolskega sveta proti slovenskim prebivalcem. Zadosti je, če rečemo, da je bilo njegovo postopanje že tudi višjim oblastim, katere nam niso vedno prijazne, odveč tako, da je moral odstopiti kot načelnik krajnega šolskega sveta in ker ni plačeval stanovanja, iti tudi iz občinske hiše. Stibenegg-ova zvezda obledela je v Celjski okolici in sčasoma popolnoma zatemnela. Prišli so v Celjski okolici drugi, boljši gospodarji na krmilo, kateri ne poznajo med občani nobene razločka, kateri se trudijo, da popravijo to, kar so njih predniki skazili in da poravnajo dolgove, katere so napravili prej nemčurski gospodarji. Šola trirazrednica je ostala ter se lansko leto lepo prezidala in je upati, da se razširi v kratkem v štirirazrednico, ostali so narodni učitelji, kateri imajo popolno zaupanje pri občanah Celjske okolice. (Konec prih.)

Iz Vojnika. Malo je bilo letos tako krasnih večerov, kakor je bil predvečer sv. Cirila in Metoda. Tej natorni krasoti so še pa pripomogli kresovi, pri katerih naš »nemški trg« ni zaostal. Res ni zaostal, marveč prekosil je vso okolico s svojimi pripravami. Ko se je zmrščilo, naznanjal je zvona glas prihodnji god naših blagovestnikov. Ob deveti uri so na prijaznem hriščku Matere božje zahrumeli možnarji, da je odmevalo in se lepo razlegalo po prijazni dolini Hudinje. Na to spustilo se je nekoliko raket in so vžgali na rečenem gričku, kakor tudi okoli in okoli pri Sv. Tomažu na Konjskem, v Arclinu itd. več kresov. Med tem pa so zažigali umetelni ogenj, rdeč, moder in v raznih barvah skupaj pri cerkvi Matere božje, da se je kar rdečila in modrila daleč na okolu. Tu so pokazali Slovenci svoje spoštovanje do slovanskih apostolov, pa tudi drugi dan v tem, da jih je precej v cerkev prišlo. Tako, dragi Slovenci, bomo najboljše slavili god naših blagovestnikov, da hodimo v luči sv. vere, katero sta svetnika prizgala našim prednamcem in se zatekali v stiskah v senco sv. križa, katerega visoko držita sv. brata. Pa ne na enem samem mestu, marveč tudi na večih v naši fari se je streljalo. Največ so temu pripomogli za vse dobro vneti tukajšnji Slovenci, katerih imena mi je dolžnost omeniti. To so gg. Kvas, Vratarič, cerkveni ključar Žgajnar, kakor tudi župan Skofjevaški Bikovšek in več St. Tomaževanov. Hvala vsem! Da je bilo vse to krop na nemčurske pametne (!) glavice in jih je ogenj bodel, kakor čuka dnevna svetloba, tega mi še omeniti ni treba. In tega tudi ne bi, da ni nekdo tekel, da se hoče s tem le Nemcem (?) Vojniškim kljubovati. In zdaj še naj mi kdo reče, da nimajo naši nemčurji mesto možgan pezdirja v glavi! Torej vsi kresi in vse razsvetljave je vselej »kljubost« Vojniškim nemčurjem, za katere se vendar pameten človek zmeni toliko, ko jud za prodano blago. Še to mi